

Đề bài

**Cho các nhân vật sau:
Chim Chích, Hoa Sen,
Mặt Trời. Hãy tưởng
tượng ra và viết một
câu chuyện về các
nhân vật đó.**

Bài làm

Vào một buổi sáng mùa hè, Chim Chích Bông thức dậy, nó đứng rìa lông, rìa cánh một hồi rồi bay vút đi. Nó sục sạo vào các tán lá, bụi cây, nghiêng cái đầu xinh xắn, tìm những con sâu phá hoại cây trồng. Chích Bông làm việc miệt mài đến giữa trưa thì nghỉ. Nó thấy rất mệt và nghĩ rằng: “Giờ nếu mình ra hồ nghỉ ngơi thì có lẽ sẽ tốt hơn chẳng? Ngoài đây gió rất mát mẻ mình sẽ lại sức nhanh chóng và làm việc được tốt hơn”. Và thế là Chích Bông dang đôi cánh bé nhỏ bay ra phía hồ nước. Chim Chích Bông mới biết đến hồ nước này từ mùa xuân thôi. Trong một lần đi chơi Tết nó có bay qua đây, hồ rất rộng, trên phủ một lớp lá xanh muốt y như tấm thảm vậy. Chim Chích chẳng bao giờ chú ý đến những đám lá xanh hay mặt nước hồ thế nào. Nó đến đây chỉ với mục đích nghỉ ngơi chứ không phải để ngắm cảnh. Hơn nữa, nó nghĩ chẳng nên phí phạm thời gian để ngắm nghĩa cái hồ trong khi nó có thể làm việc để giúp đỡ các bác nông dân. Nhưng hôm nay thì khác, khi Chim Chích đến nơi thì nó trông thấy một bông hoa, một bông hoa đẹp nhất mà nó từng gặp. Bông hoa màu hồng với các cánh hoa như những bàn tay khum khum che chở cho đài hoa mùa vàng rực như nắng. Bông hoa đỏ hồng trông thật nổi bật giữa đám lá xanh. Nó đứng ngẩn ngơ nhìn bông hoa và thầm hỏi bông hoa tên gì. Nó quyết định đi hỏi ông Mặt Trời. Nghĩ sao làm vậy, nó bèn đi tìm gặp Mặt Trời. Thấy nó, Mặt Trời liền hỏi:

– A! Chích Bông, cháu đến có chuyện gì vậy?

– Cháu chào ông Mặt Trời. – Chích lễ phép thưa – Thưa ông, ông có biết không hoa mọc ở bờ hồ tên là gì không ạ?

– Ô, đây là Hoa Sen. Con bé xinh đáo để, mà lại ngoan ngoãn nữa chứ. Thế nào, cháu định kết bạn với nó à? – Ông mặt trời hấp háy mắt hỏi.

– Vâng, thưa ông – Chim Chích lúng túng – Nhưng cháu sợ bạn ấy từ chối.

– Vâng, cháu cảm ơn ông! Cháu về ạ.

Chim Chích bay đi nhưng không về nhà mà vòng lại bờ hồ, nó đứng ngắm Hoa Sen rồi lại nhìn mình. Nó thở dài: “Hoa Sen thật xinh đẹp, đáng yêu. Vậy thế làm sao lại kết bạn với mình được, mình vừa xấu xí, vừa bé nhỏ, chắc bạn ấy chẳng muốn làm bạn với mình đâu”.

Thế rồi Chim Chích dang cánh bay về nhà. Tất nhiên mọi hành động của Chim Chích chẳng thể lọt qua mắt ông Mặt Trời và ông đã quyết định một chuyện. Sáng hôm sau, Chim Chích đến bờ hồ thật sớm, nó ngạc nhiên khi thấy Hoa Sen được trang điểm bằng vô vàn hạt sương long lanh như ngọc. Mỗi tia nắng ban mai chiếu vào đều làm lóe lên muôn vàn tia sáng lung linh. Chim Chích sững sờ trước vẻ lộng lẫy của Hoa Sen thì chợt có tiếng gọi làm nó giật mình:

– Này bạn!

Chim Chích ngó nghiêng xem ai vừa lên tiếng thì thấy Hoa Sen đang nhìn mình. Chim Chích lập cập:

– Bạn... gọi tôi... à?

– Phải, bạn có thể lại đây được không?

Chim Chích sung sướng bay tới gần. Hoa Sen hỏi nó:

– Có phải bạn muốn làm quen với tôi không?

– Ừ... à... ừm – Chim Chích ngượng ngùng.

– Bạn đừng ngại. Ông Mặt Trời đã nói hết với tôi rồi. Vậy từ giờ chúng ta là bạn nhé!

Chích Bông tưởng như không còn gì hạnh phúc hơn đối với nó trên đời này. Hàng ngày, mỗi sáng sớm nó bay đi bắt sâu, sau đó lại ra hồ chơi đùa với Hoa Sen đến tận trưa. Đối với Chim Chích đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất. Nhưng cũng chẳng được bao lâu, Hoa Sen ốm nặng, Chim Chích túc trực ngày đêm bên bạn, chẳng màng đến công việc. Hoa Sen rất cảm động trước tấm lòng của Chim Chích, nhưng nó chẳng thể cưỡng lại được số mệnh, nó nói với Chim Chích:

– Bạn Chim Chích thân mến! Bạn cũng nên nghỉ ngơi đi, đừng gắng sức quá kéo lại ốm mất.

– Nhưng bạn sẽ khỏi bệnh, phải không? – Chim Chích lo âu.

– Không đâu, tôi sắp chết rồi, cuộc sống của tôi đã gần hết, tôi biết rõ lắm.

– Không, Hoa Sen ạ, bạn nhầm rồi, bạn sẽ không chết đâu mà!

– Chim Chích, không gì có thể tồn tại mãi được. Hoa sẽ tàn, đồ vật sẽ hỏng, chim muông sẽ chết, đó là quy luật của tự nhiên mà.

Chim Chích im lặng, nó biết rõ điều đó, nhưng nó muốn trốn tránh sự thật, nó sợ cái sự thật ấy. Giọng Hoa Sen lại cất lên dịu dàng:

– Chim Chích, hãy hứa với tôi! Khi các cánh hoa của tôi rụng hết, bạn hãy giữ lại cánh hoa cuối cùng, được không?

Chim Chích muốn trả lời, nhưng cổ họng nó tắc nghẹn lại, nó đành gật đầu.

Đêm ấy có cơn mưa rào, Chim Chích nằm trong tổ lo lắng cho Hoa Sen. Trời vừa sáng, Chim Chích đã bay vút ra mặt hồ. Đêm qua Hoa Sen đã bị rụng gần hết cánh nhưng nó đã dùng toàn bộ sức lực còn lại níu giữ cánh hoa cuối cùng để đợi Chim Chích. Khi nhìn thấy Chim Chích từ xa nó mừng rỡ nhưng nó đã kiệt sức. Cánh hoa rời khỏi đài hoa và bị cuốn theo làn gió. Chim Chích thấy vậy bèn đuổi theo cơn gió, nó dang rộng đôi cánh bé nhỏ, gắng hết sức tranh đua với cơn gió để giành lại cánh Sen. Nó thở hổn hển, hai cánh rã rời nhưng vẫn không chịu thua, cố đeo bám lấy. Cuối cùng, nó cũng giữ lại được cánh hoa. Chim Chích ngậm chặt cánh hoa vào mỏ, bay về phía hồ. Hoa Sen giờ chỉ còn trở lại cái đài xác xơ, chẳng ai ngoài Chim Chích biết rằng bông hoa kia đã có một thời lộng lẫy

thế nào. Chim Chích đã khóc, giọt nước mắt rơi vào đài sen. Thật kỳ diệu, Hoa Sen đã mở mắt, nó mỉm cười khi thấy Chim Chích cắp cánh hoa bên mình, Hoa Sen nói yếu ớt.

– Cảm ơn bạn. Tôi thật hạnh phúc vì có người bạn tốt. Xin vĩnh biệt!

Thế rồi Hoa Sen nhắm mắt để lại Chim Chích ủ rũ bên bờ hồ. Chim Chích cắp cánh Hoa Sen bay lên, bay mãi, cuối cùng đến chỗ ông Mặt Trời. Chim xin ông phép màu để cánh hoa mãi tươi và mang về tổ. Hằng đêm, Chích Bông ngủ bên cánh Hoa Sen hồng thơm dịu dàng ấy. Và trong thời gian đó nó đã phát hiện Hoa Sen sai một điều, vẫn có thứ mãi mãi tồn tại trên thế gian này, đó là tình bạn.